

SARA PENNYPACKER este o autoare de origine americană care își împarte timpul între Florida, California și Massachusetts. Se consideră norocoasă că își poate dedica întreaga viață scrisului de cărți pentru copii și cititului, iar printre pasiunile ei se mai numără ornitologia, pictura și grădinăritul. A scris peste douăzeci și cinci de titluri, iar cele mai apreciate romane ale sale au fost traduse la Editura Arthur: *Pax* și *Pax: Drumul către casă* și seria *Clementina* – *Eroina Clementina*; *Talentata Clementina*; *Scrisoare de la Clementina* și *Clementina, colega cea mai dragă*. Cărțile sale au primit numeroase distincții, printre care Premiul Golden Kite și Medalia Christopher, precum și Premiul Boston Globe-Horn Book.

Dara Vera, în sfârșit amintește întrucâtva de îndrăzneala lui Pippi Șosețica și de ingeniozitatea Matildei, cărora nimeni nu le poate înfrânge spiritul de aventură. Alături de Dara și de vecinii săi neobișnuiți vei descoperi că prietenia, curajul și cărțile citite pe ascuns sunt cel mai bun leac împotriva însingurării.

MATTHEW CORDELL ilustrează cărți pentru copii, inclusiv volume de poeme și povestiri scurte, iar de câțiva ani încoace scrie el însuși cărți pentru copii, traduse în chineză, japoneză, coreeană, franceză, spaniolă și italiană. Pentru volumul *Wolf in the Snow* a fost premiat cu Medalia Caldecott. Multe dintre cărți i-au fost incluse în topurile celor mai bune cărți ilustrate alcătuite de *The New York Times*, *The Washington Post* și *The Boston Globe*. În prezent locuiește în Chicago cu soția sa și cei doi copii.

SARA PENNYPACKER

DARA VERA, ÎN SFÂRȘIT

Ilustrații de Matthew Cordell

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

arthur

CUPRINS

La început	7
Bani și faimă	14
Mincinoșii mint	17
Întrebarea	21
Dincolo de gardul viu	27
Zece cărți!	32
Concentrează-te?	38
Pedeapsa	44
Găleata cu fursecuri	47
Dara pornește la drum	53
Cozi împletite care pun viața în pericol	60
Băiatul în costum de protecție	64
Secretul lui Horia	71
Actrița	77
Bob mănâncă o garnitură	81
Ce știe Horia	83
O coincidență curioasă	86
Un târâm unde nu se întâmplă nimic	89

Fata cu coada împletită în spate	96
Lacrimi sub tufă	99
Darul	105
Sosește liftul	107
Zile fericite	114
Prinsă!	119
Dara fuge de-acasă	123
În cutia de retururi	126
Un nou început	129
Pisicuțe riscante	134
Lapte riscant	136
Un cadou pentru Horia	140
Confruntarea	145
Pâine prăjită, superbă pâine prăjită	151
Furat!	155
Ceva oribil	158
Îmbrățișată	161
Balta	167
Dara, delapidatoarea	170
Hârtie verzuie?	174
Mărturisirea	177
Privirea furibundă	180
Bob salvează situația	183
Dara își răscumpără greșelile	189
O mașinuță de golf deloc obișnuită	193
Salvatoarele bucăți de Brânzoni	196
Un lucru foarte greu	201
Un adevăr neplăcut	207
În ce zi suntem?	211

Nu!	217
Centrul a tot ce există	224
O aniversare	229
Prinsă!	235
O idee nemaipomenită	239
Prețioasa comoară	245
În sfârșit	249

LA ÎNCEPUT

Dara Mărăcineanu zbură afară chiar în clipa în care auzi *Săptămânalul Anapoda* lovindu-se de ușa. Părinții îi dădeau voie să iasă în curtea din față numai când aducea ziarul.

Trecu pe lângă ziar, sări de pe scară și o luă prin bălării până la uriașul gard viu care înconjura curtea. Acolo se aplecă și băgă mâinile cu grijă între crengile cu ace ascuțite, ca să deschidă o fantă prin care să se uite. Cel care adusese ziarul plecase de mult, ca întotdeauna, dar ea mătură trotuarul cu privirea și da! avea noroc: din dreapta se apropia o femeie care ținea de mână un băiețel.

Dara abia clipi în timp ce se apropiau. Voia mai întâi să-i salute vesel. Pe urmă, când femeia avea s-o observe prin gardul viu, intenționa să adauge... aici venea partea grea. Dara dorise dintotdeauna să-i spună cuiva: „Sunt aici! Și tu ești aici!“ Dar cumva cuvintele acelea păreau prea importante ca să fie strigate printr-un gard viu. În plus, ce-ar mai fi spus după?

Chiar când ajunsese la marginea curții Darei, femeia îl luă pe băiețel în brațe și traversă strada.

Din noul De ce făceau oamenii asta mereu, ca și cum ar fi evitat un gard invizibil de sârmă ghimpată? Dara o urmări dezamăgită pe femeie grăbindu-se pe trotuarul de vizavi, cu băiețelul zgâlțâindu-se pe șoldul ei, până ce dispărură din vedere.

„Poate am mai mult noroc săptămâna viitoare“, își spuse ea întorcându-se agale să ia ziarul. Îl răsfoi chiar acolo, pe scară, căutând rubrica „Dezvoltă-ți vocabularul“. În ziar nu găseai niciodată vreo știre adevărată, dar exista în fiecare săptămână un cuvânt nou, cu definiție, măcar atât avea. Totuși, înainte să-l găsească, îi atrase atenția un titlu.

Și atunci, cititorule, pentru prima oară în viața ei, Dara văzu o știre adevărată: „Anapoda anunță deschiderea școlii pentru copiii de șase ani și mai mari.“

Fu gata-gata să cadă în mărăcinii de lângă ușă, de uimire. Orașul ei construisese o școală! Și, cum ea avea între opt și nouă ani – neștiindu-și ziua de naștere, nu putuse niciodată să-și calculeze vârsta cu precizie –, urma să meargă la școala aceea! În sfârșit ieșea în lume, și asta peste numai – verifică anunțul – cinci săptămâni și trei zile.

Intenționa să le dea vestea părinților după cină, când erau în cea mai puțin rea dintre dispozițiile în care fierbeau toată ziua.

— Stai puțin, asta-i o prostie, se muștră ea cu voce tare în timp ce se strecura prin mărăcini și intra în casă.

Mama ei era primărița din Anapoda, iar tatăl ei era trezorierul orașului. Știau deja cu siguranță despre școala nouă.

Atunci, de ce nu-i spusese și ei?

Oare intenționau să-i facă o surpriză? În telenovela pe care o urmărea Dara, *Vânturile sorții noastre*, părinții din familia Iscusescu făceau întotdeauna mare caz atunci când le dădeau vești fericite celor două fiice gemene: „Pentru voi, dragilor! Iată!“ Sigur, un asemenea comportament din partea părinților era cu totul neverosimil în cazul mamei și tatălui ei, dar există un început pentru toate.

Dara așteptă nerăbdătoare să se întoarcă ei de la serviciu.

Rezolvă problema de contabilitate pe care i-o lăsase tata și o semnă cu un gest larg. Ascuți vârfurile pantofilor mamei și îndeplini rapid restul sarcinilor obișnuite. Pe urmă se apucă de exercițiile fizice din *Vitalitate și vigoare la orice vârstă*, cu și mai multă vitalitate și vigoare, și dădu drumul serialului *Vânturile sorții noastre*, cu un nou și cald sentiment că ar avea o legătură cu fiicele Iscusescu, care mergeau la școală, pentru că acum urma să meargă și ea.

Din păcate însă, episodul din ziua aceea începu cu secvența de care Dara se temea întotdeauna. I se părea o secvență deosebit de tulburătoare și de obicei închidea ochii când apărea. De data asta rămase cu ei deschiși.

— La culcare! strigară părinții Iscusescu.

Gemelele se grăbiră ascultătoare, iar părinții le mângăiară pe cap și le strânsură în brațe foarte tare, mai că ai fi zis că urmau să fie catapultate în spațiul cosmic, nu să se urce în paturile lor alăturate, fiecare cu păturica ei frumoasă.

Părinții din telenovelă le îmbrățișau pe fete ca și cum nu suportau să fie departe de ele nici măcar o noapte.

Le strângeau în brațe de parcă erau prețioase.

Privindu-i, un strigăt ciudat scăpă din gâtul Darei, ceva între oftat și vaiet. Opri imediat televizorul. Pe urmă duse *Săptămânalul Anapoda* la locul ei de gândire, spațiul

dintre două dulapuri unde fusese cândva o mașină de spălat vase, asta până când părinții o vânduseră după ce observaseră că Dara crescuse suficient ca să ajungă la chiuvetă.

Dara gândea cel mai bine în locul acela gol, chiar din prima zi în care apăruse. În ziua respectivă se prăbușise pe podea de uimire. Dacă în următorii zece ani petrecea, să zicem, jumătate de oră pe zi spălând vase, urma să stea la chiuvetă un total de – chiar și atât de mică precum era, socotise ușor – 109560 de minute. Pe urmă își dădu seama de ceva și mai rău: părinții renunțaseră la cele 109560 de minute ale ei, minute pe care le-ar fi putut petrece bucurându-se de compania fiicei lor, pentru numai cincizeci de dolari. „Părinții mei nu mă consideră prea valoroasă“, trăsesese ea o concluzie întristătoare.

În ziua aceea, însă, gândurile Darei erau mai vesele („La școală! În sfârșit ies în lume!“) – și se așeză turcește pe podea, cu ziarul în poală. Înainte să se uite din nou la anunțul miraculos, căută cuvântul din „Dezvoltă-ți vocabularul“: *opulent* – „remarcabil de luxos sau somptuos; de tip superior“. Cuvântul era suficient de bun încât să-i provoace un fior, lucru care se întâmpla doar cu cele mai reușite dintre ele.

La ora 18:20 se auzi mașina părinților pe alee, iar ea se ridică. Se uită în frigider și oftă. Nu cerea oare o seară ca aceea o masă de sărbătoare, în care să se bucure și ea de ceva deosebit? Dar nu văzu decât aceeași mâncare banală pe care o vedea în fiecare zi de când părinții hotărâseră că era suficient de mare ca să prepare ea mâncarea. „Nu ne-a făcut mai bogați, nu ne-a făcut mai faimoși. N-are decât să ne servească mesele!“, acelea fuseseră cuvintele lor exacte.

Cititorule, să facem o mică pauză și să aruncăm o privire în respectivul frigider, ca să vedem ce-i provoca Darei suspinele adânci.

Mâncarea din casa Mărăcineanu se împărțea în două categorii, niciuna dintre ele neputând fi numită *opulentă*.

Tatăl Darei cumpăra numai de la o băcănie ieftină și numai ce mucegia pe raftul lor de reduceri finale. Asta însemna mai ales Brânzoni.

Brânzoni era ceva care semăna vag cu macaroanele cu brânză, numai că macaroanele și brânza erau de nedeosebit între ele și amândouă erau de nedeosebit de cutie, astfel încât chiar dacă urmăreai instrucțiunile perfect, nu obțineai decât o pastă fadă, cartonată, care mirosea puternic a picioare. Domnul Mărăcineanu o pune pe Dara să pregătească o singură dată pe lună zeci de cărămizi din acelea de mâncare, reducând astfel costul de a aprinde cuptorul mai des, și pe urmă le stivua în partea lui de frigider. Asta mânca zi și noapte.

Mâncarea din partea de frigider a mamei era cu totul altfel. Revista săptămânală *Viața vedetelor* era plină de oameni faimoși care mâncau feluri de mâncare la modă, iar doamna Mărăcineanu le cumpăra pe toate.

În urmă cu o săptămână, un actor fusese văzut într-un restaurant lăsându-se pe spate de plăcere în timp ce savura o cremă de țipar cu gelatină din încheietură de mistreț, și tocmai la gândul ăsta ofta Dara în acel moment.

Reușise să supraviețuiască din resturile de la mesele părinților, dar îi era foame tot timpul. Îi era foame și atunci și avea să-i fie la fel de foame când se prăbușea în pat.

Pregăti farfuriile părinților și le duse în sufragerie fix la timp, la ora 18:40.

În cameră, două televizoare urlau unul împotriva celuilalt. Tatăl Darei se uita la *Banii vorbesc!*, tastând în calculatorul lui cifrele care apăreau pe ecran. Mama se uita cu gura căscată la *Celebritățile zilei*.

Dara puse farfuriile pe tăvile din fața lor, mergând în patru labe ca să nu le acopere imaginea, apoi se așeză pe taburetul ei din colț să aștepte.

Cititorule, hai să facem o pauză și aici. Din nefericire, trebuie să-i cunoști pe părinții Darei.

BANI ȘI FAIMĂ

Pe părinții Darei îi preocupa un singur lucru, și acela sigur nu era Dara.

De fapt, pe fiecare dintre ei îl preocupa un singur lucru.

Pentru mama Darei era FAIMA. Ca primăriță în orașul Anapoda, avea grijă ca lumea să știe cine e.

— Faima este cea mai mare putere care există, îi plăcea ei să spună.

Dacă locuitorii se împotriveau la ceva făcut de ea, le arunca o privire furioasă și încinsă de-ar fi putut prăji baconul.

— Știți cine sunt eu? îi întreba ea. Dacă vă plângeți, vă concediez. Aveți vreo plângere?

„Nu“ era singurul răspuns pe care-l accepta.

Din când în când, câte un orășean nefericit făcea greșeala să întrebe:

— Mă concediați? Din ce slujbă?

— Din slujba de a fi primărit de mine, răspundea ea. Și acum vă mai amendez și cu o Taxă de Îndrăzneală. Gata cu vorba și valea.

Cel mai bun lucru la mama Darei erau pantofii. Avea sute de perechi. Împreună cu părul pe care îl purta strâns

și ridicat într-un turn, tocurile de doisprezece centimetri îi dădeau un avantaj puternic al înălțimii și o înfățișare marcantă. Vârfurile, ascuțite zilnic de Dara, puteau să-ți sfășie fluierul piciorului. Tocurile cui, lucrate special cu mărgelile de cristal la capete, făceau clinc, clinc, clinc când umbla de colo-colo și scârț, scârț, scârț când le înfigea furioasă în pământ. Aceste sunete casante făceau ca pantofii să fie cel mai bun lucru la ea – măcar lumea știa întotdeauna când trebuie să se ferească din calea Maliției Mărăcineanu.

Pe tatăl Darei, trezorerul orașului Anapoda, îl preocupau numai BANII. Aduna grămezi, maldăre, munți de bani de la cetățenii din Anapoda. Îndesa banii în cutii de pantofi (pe care le lua gratis, poți ghici de unde) și îi depozita într-un dormitor încuiat de la etaj.

Cel mai bun lucru la Tonto Mărăcineanu era...

De fapt, nu exista nimic bun la el.

Cititorule, până acum poate că te întrebi deja de ce doi oameni atât de condamnabil de egoiști făcuseră un copil. Ce să spun, doamna Mărăcineanu, după cum am văzut, era obsedată de faimă. Văzuse într-o seară la *Celebritățile zilei* un reportaj despre cât de mulți actori aveau copii. „Iată cel mai faimos cuplu de la Hollywood cu noul lor ghemotoc de bucurie“, ciripea prezentatorul emisiunii.

— Un bebeluș este un accesoriu la modă care se adaugă la înfățișarea ta marcantă, cugetase doamna Mărăcineanu, uitându-se în oglinda pe care o atârname lângă scaun și netezindu-și turnul de păr. Ca o poșetă. Facem și noi unul.

Degetele domnului Mărăcineanu se opriseră deasupra tastaturii calculatorului.

— O să ne aducă mai mulți bani?

Acesta fusese momentul crucial, cititorule. Dara n-ar fi existat, și prin urmare nici această carte n-ar fi existat, dacă răspunsul la întrebarea lui ar fi fost „Nu“.

Gândindu-se la întrebarea soțului, mama Darei se întor-
sesse după îndrumare la emisiunea de televiziune. Și chiar
atunci prezentatorul anunțase că exact în ziua în care cel
mai faimos cuplu de la Hollywood își adusese copilul acasă,
cei doi actori semnaseră un contract pentru un film nou
pe mai mulți bani decât fusese plătit vreodată cineva din
breaslă.

Faimă și bani, toate dintr-un singur ghemotoc de bucurie!

— Hmm... spusese domnul Mărăcineanu, foarte atent
de data asta. Bine.

Și astfel, nouă luni mai târziu se născuse Dara.

Faptul că aveau un copil îi făcu pe cei doi mai bogați și
mai faimoși? Nu, bineînțeles că nu. Numai un nătărău ar
fi crezut așa ceva.

Ce să mai, ai auzit destule. Înapoi la poveste.

MINCINOȘII MINT

După ce terminară părinții de mâncat, Dara se așeză
într-un loc de unde putea să li se adreseze amându-
rora și își dresе glasul.

— Mamă? Tată? Aveți să-mi spuneți vreo noutate?

Desfăcu brațele, gata să întâmpine surpriza.

Mama, uitându-se la televizor din fotoliul ei ca un tron,
comentă cât de remarcabilă era noua coafură a Caramelei
Farmec. Tata, în fotoliul lui rabatabil, continuă să apese
tastele calculatorului într-un ritm hotărât.

Dara își simți brațele pierzând din vlagă.

— Sunt gata pentru veștile voastre, încercă ea din nou.

Tata se aplecă mai aproape de calculator, mormăind.
Mama dădu televizorul mai tare.

Brațele Darei cedară de tot. Se uită la mâinile ei, cu
unghiile pe care le rodea cât de ordonat putea. La codițele
maronii pieptănate cu grijă care îi cădeau peste rochia gal-
benă, decolorată. După ce se comparase ani în șir cu micile
vedete din revistele mamei și cu gemenele din *Vânturile
sorții noastre*, știa că reprezenta o dezamăgire. Totuși,
exista. Cum puteau părinții ei să se poarte de parcă n-o